

Nu sunt eu fără tine

Gabriel Stănciulescu

Nu sunt eu fără tine

Când tu, când eu, ne aliem cu supărarea,
După o zi cuminte se-aprinde un vulcan,
Doar cu o privire ne vede întristarea...
Iar lava ei ne arde, și-s vorbe spuse-n van.

Printre codiri îți văd făptura luminoasă,
Din lacrimi, transformate în stropi de ploaie,
Schitez un chip, cu fantezia mea focoasă,
Strunesc dorința, ce-mi arde în văpaie.

Îmi cere dragostea mai mult decât îi dau,
Mi-ar trebui chiar azi mai multă chibzuința,
Căci dacă ar fi să-i dăruiesc pe cât o vreau...
Prea curând aş trece viața în neființă.

De mult te vreau iubito și nu renunț ușor,
Nu-i voie să ratăm ocazia așteptată,
Ți-ar fredona continuu dorințele în cor
Refrenul trăirilor,... strânse laolaltă.

Mă întreb, cum ar fi să nu-ți mai simt iubirea,
Să nu-ți mai simt râvnirile versate, fine,
La fel ca altădată m-aș amăgi cu firea
Și aş afla ce greu îmi este fără tine.

Autor: Gabriel Stănciulescu